

Arrest

nr. 74 627 van 3 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. VANHOECKE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khasav-yurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie.

Na uw huwelijk met D.D. (...) in 2008 woonde u met uw vrouw bij uw grootmoeder. Sinds jullie huwelijk dreven jullie handel op de markt van Khasav-yurt.

Op 14 januari 2011 moest u na het werk op de markt 120.000 roebel overhandigen aan een tante van uw echtgenote. Zij belde u om te zeggen dat ze niet kon komen. Daarna ging u de verjaardag van een vriend vieren in een café genaamd Belye Noche. Rond half acht vond er juist buiten het café een ontploffing plaats. U en uw vrienden liepen naar buiten en u begon beelden te maken met uw gsm. Op dat moment kwamen er militairen en agenten ter plaatse om de buurt af te zetten. Drie van hen zagen u bezig en kwamen op u af. U kreeg een klap, werd in een auto geduwd en naar het politiebureau

gebracht. Men wilde weten waarom u aan het filmen was en waarom u zoveel geld op zak had. Ze beschuldigden u ervan medeplichtig te zijn aan de aanslag. Men probeerde u te dwingen om documenten te ondertekenen. Samen met die documenten toonden ze een wapen, dat gevonden zou zijn geweest bij een huiszoeking. Uiteindelijk werd u op 17 januari vrijgelaten na betaling van losgeld. Uw schoonbroer bracht u onmiddellijk naar een kennis in Michurina. Van hem vernam u dat er de avond van de aanslag nog een huiszoeking werd gehouden bij u thuis en dat uw echtgenote meegenomen was naar het politiekantoor. Ze werd er een nacht lang vastgehouden. U zag uw vrouw pas terug op de dag van jullie vertrek, 21 januari. Uw schoonbroer bracht jullie met de wagen naar een onbekende plaats in Wit-Rusland. Daar moesten jullie overstappen in een vrachtwagen, die jullie clandestien naar België bracht.

Jullie kwamen aan in België op 24 januari 2011 en vroegen de dag nadien asiel aan.

Na uw aankomst vernam u van uw familie nog dat er enkele keren gemaskerde mannen naar u waren komen informeren."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten uit schrik om opnieuw meegenomen te worden naar het politiekantoor. U was eerder na een aanslag op 14 januari 2011 in Khasav-yurt al opgepakt door de politie op verdenking van medeplichtigheid en bij uw vrijlating had men verteld dat niemand u "een volgende keer" nog zou kunnen helpen. (CGVS d.d.11/03/2011, p.21)

U maakt echter niet aannemelijk dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Ten eerste werd er een inconsistentie vastgesteld in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. In eerste instantie verklaarde u dat u over de huiszoeking bij u thuis vernam van uw schoonbroer toen die u naar Michurina bracht. Even later verklaarde u dan weer dat de agenten u een wapen toonden en hierbij zeiden dat ze dit hadden gevonden bij een huiszoeking in uw woning. U bevestigde dit hierna nog eens.

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u dat de agenten zeiden dat ze het wapen hadden gevonden bij een huiszoeking, zonder dat ze specificeerden waar. U zou hieruit afgeleid hebben dat het bij u thuis was, hetgeen na uw vrijlating bevestigd werd door uw schoonbroer. (CGVS, p.15)

Dit kan echter niet aangenomen worden als een afdoende verklaring van de vastgestelde inconsistentie.

Ten eerste had u eerder aangegeven dat de agenten hadden gezegd dat ze het wapen bij u thuis hadden gevonden. Ten tweede mag uit uw verklaringen na de confrontatie nog steeds afgeleid worden dat u al tijdens uw detentie op de hoogte was van de huiszoeking bij u thuis of er toen minstens al van uitging dat de huiszoeking was uitgevoerd in uw woning, zodat dit nog steeds uw aanvankelijke antwoord niet verklaart.

Daarnaast werd er een inconsistentie tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote vastgesteld.

Gevraagd of u rechtstreeks contact had met de broer van uw vrouw in de periode dat u in Michurina ondergedoken was, antwoordde u dat hij persoonlijk bij u is langs geweest. (CGVS, p.17) Uw echtgenote verklaarde in eerste instantie niet te weten of haar broer u opzocht in Michurina. Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat haar broer u niet kon opgezocht hebben omdat hij anders wel iets tegen haar verteld zou hebben. (D. (...) – CGVS, p.8-9)

Deze verklaring is echter in tegenstrijd met uw verklaringen terzake.

Bovenstaande inconsistenties handelen over kernelementen van uw asielrelaas, met name uw aanhouding en uw onderduiken nadien, zodat de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt.

Voorts stelde u dat de aanslag op het café Belye Noche niet werd opgeëist.

U verklaarde nog dat dat niet tegen u werd gezegd en dat u er niets van had gehoord. (CGVS, p.19)

Dit is echter in tegenspraak met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat de aanslag wel degelijk werd opgeëist. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u dit niet wist, dat u "andere zorgen aan uw hoofd had dan een organisatie", en dat het voor de politie toch niet zou uitmaken. (CGVS, p.20)

Niets hiervan kan volstaan als verklaring voor de vaststelling dat u niet op de hoogte was van een dergelijk belangrijk gegeven aangaande de aanslag.

U verklaarde dat u geen informatie meer hebt gezocht aangaande de aanslag sinds uw vrijlating. (CGVS, p.19) Indien u werkelijk van medeplichtigheid aan deze aanslag zou zijn beschuldigd, en u omwille hiervan werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben gekoesterd, mag verwacht

worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om u te informeren naar (de nasleep van) het incident dat aan de basis van uw problemen lag.

De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan en niet op de hoogte bent van een zeer belangrijk gegeven betreffende deze aanslag, ondermijnt de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u evenmin wist of er nog andere personen gearresteerd werden diezelfde avond. (CGVS, p.20)

Ook hier kan worden verwezen naar de vaststelling dat u ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om over de aanslag meer informatie te bekomen en de vaststelling dat de aannemelijkheid van uw asielrelaas hierdoor ondermijnd wordt.

Ten slotte bleek u evenmin op de hoogte te zijn van het lot van de vrienden waarmee u samen naar Belye Noche was geweest, en die bij u waren toen u werd opgepakt. U verklaarde niet te weten of uw vrienden net als u werden opgepakt. (CGVS, p.14)

Sinds uw vrijlating hebt u niet meer geïnformeerd bij uw schoonbroer of iemand anders naar het lot van uw vrienden. U stelde hierbij zelfs dat u er niet meer aan gedacht had om informatie over hen te bekomen. (CGVS, p.20)

Een dergelijk gebrek aan pogingen om informatie te bekomen over de personen die samen met u buiten het café stonden toen u gearresteerd werd, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Er mag immers verwacht worden dat u terzake minstens pogingen zou hebben ondernomen om meer over hen te weten te komen, indien uw asielrelaas werkelijk zou hebben plaatsgevonden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw broer M.D. (...) (O.V. 5.074.809) op 21 september 2005 erkend werd als vluchteling in België door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht. Buiten het eerder besproken asielmotief - uw arrestatie naar aanleiding van uw handelingen na de aanslag op het café Belye Noche - haalde u geen andere redenen voor uw vertrek uit Rusland aan. (CGVS gehoor p.10-11, 22) Dit asielmotief houdt geen verband met uw broer, die reeds in 2001 uit Dagestan vertrok. Daarnaast maakte u op geen enkel moment voor het Commissariaat-generaal melding van persoonlijke problemen omwille van uw broer. Tenslotte werden in uw verklaringen geen indicaties gevonden dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland wel zou worden gevisieerd omwille van uw broer. Zodoende kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag als in het geval van uw broer niet worden verantwoord.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw dochter en uw huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en familiebanden die door mij niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensakte van uw grootmoeder stelt enkel dat zij op 18 februari 2011 overleed aan een hartinfarct in haar woning in Khasav-yurt. (CGVS, p.5) Dit bevestigt echter niet de door u verklaarde problemen. De kaart op naam van uw vrouw voor de markt "Olympiskiy" vormt een begin van bewijs van jullie activiteiten op een markt met deze naam in Khasav-yurt. Deze worden echter niet door mij betwist. De kaart bevat echter geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 november 2011 een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 en artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend en dat de commissaris-generaal ten onrechte geen geloof hecht aan zijn verklaringen.

Hij betwist dat er sprake zou zijn van één inconsistentie in zijn relaas; hij verwijst daaromtrent naar zijn verklaring dat hij achteraf vernam dat er een huiszoeking bij hem thuis had plaatsgevonden, waaruit hij afleidde dat de ondervragers stelden dat ze het wapen bij hem thuis gevonden hadden.

Verzoeker meent verder dat ook de verklaringen van hem en zijn echtgenote onderling niet tegenstrijdig zijn. Het kan volgens verzoeker aan zijn echtgenote niet ten kwade geduid worden dat zij niet wist dat haar broer verzoeker had opgezocht. Bovendien had zij, volgens verzoeker eerst verklaard dat zij niet wist of dit het geval was. Hij voegt hier aan toe (zie p. 6) dat *"Geconfronteerd met de verklaring van verzoeker dat haar broer verzoeker had opgezocht, heeft zij louter de opmerking gemaakt dat verzoeker haar dit niet had gezegd, wat zij vreemd vond."*

Vervolgens meent verzoeker dat het logisch is dat hij na zijn arrestatie andere zaken rond zijn hoofd had en dat hij meer vreesde voor zijn leven dan aan iets anders te denken. Hij stelt ook niet in te zien welk belang hij had om verder onderzoek te doen naar de afloop van de aanslag, waarvan hij sowieso van medeplechtigheid werd verdacht.

Verzoeker voert aan dat het een algemeen bekend feit is dat personen die verdacht worden de rebellen te steunen, zonder enige vorm van proces verdwijnen, onmenswaardig worden behandeld en zelfs vermoord.

Vervolgens laat verzoeker gelden dat hij zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen.

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat hij bij terugkeer naar Tsjetsjenië/Dagestan gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden.

Verzoeker merkt op dat de mensenrechten in Tsjetsjenië/Dagestan zwaar geschonden worden en dat personen die van rebellie worden verdacht, verdwijnen en vermoord worden.

Verzoeker roept ook een schending in van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert. Het CGVS motiveert haar redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige "motivering"."*

Verzoeker haalt ook een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Volgens hem zijn de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring naar zijn land van herkomst, totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische Staat eventueel meent uit de weigering van de asielstatus te kunnen halen.

Verzoeker voert ook nog een schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955.

Verzoeker benadrukt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, onmogelijk de bescherming kan inroepen van de overheid en de politie, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te stellen aan de gewelddadige willekeur en zelfs meewerken aan deze willekeur.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verschillende malen verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië/Dagestan, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 2.6.

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM merkt de Raad op dat hij over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en van artikel 9 EVRM, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in

zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal correct een inconsistentie vast in de verklaringen van verzoeker afgelegd op het Commissariaat-generaal. Eerst verklaarde verzoeker dat hij over de huiszoeking bij hem thuis vernam van zijn schoonbroer toen die hem naar Michurina bracht. Even later verklaarde verzoeker dan weer dat de agenten hem een wapen toonden en hierbij zeiden dat ze dit hadden gevonden bij een huiszoeking in zijn woning.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) ter verdediging aanvoert dat hij achteraf vernam dat er een huiszoeking bij hem thuis had plaatsgevonden, waaruit hij afleidde dat de ondervragers stelden dat ze het wapen bij hem thuis gevonden hadden, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De commissaris-generaal gaf reeds in zijn beslissing dienaangaande aan dat bovenstaand verweer niet kan aangenomen worden als een afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistentie. Enerzijds had verzoeker verklaard dat de agenten hadden gezegd dat ze het wapen bij hem thuis hadden gevonden; anderzijds mag uit dit verweer afgeleid worden dat verzoeker al tijdens zijn detentie op de hoogte was van de huiszoeking bij hem thuis of er toen minstens al van uitging dat de huiszoeking was uitgevoerd in zijn woning, zodat dit nog steeds zijn aanvankelijke antwoord niet verklaart.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat hij ten zeerste betwist dat er sprake zou zijn van één inconsistentie in zijn relaas, niet verder komt dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en hij aldus in gebreke blijft.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing tevens een belangrijke inconsistentie vast tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote:

“Gevraagd of u rechtstreeks contact had met de broer van uw vrouw in de periode dat u in Michurina ondergedoken was, antwoordde u dat hij persoonlijk bij u is langs geweest. (CGVS, p.17) Uw echtgenote verklaarde in eerste instantie niet te weten of haar broer u opzocht in Michurina. Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat haar broer u niet kon opgezocht hebben omdat hij anders wel iets tegen haar verteld zou hebben. (D. (...)) – CGVS, p.8-9) Deze verklaring is echter in tegenstrijd met uw verklaringen terzake.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 6) aan dat het zijn echtgenote niet ten kwade kan geduid worden dat zij niet wist dat haar broer verzoeker had opgezocht; bovendien -zo stelt verzoeker- had zij eerst verklaard dat ze niet wist of dit het geval was.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 29 november 2011 aangeeft dat het verzoekschrift poogt de verklaringen van verzoekers echtgenote post factum te nuanceren door te stellen dat zij het louter vreemd vond dat verzoeker haar niet had gezegd dat haar broer hem had opgezocht. Dit strookt inderdaad echter niet met de stellige verklaring van verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal dat haar broer verzoeker niet kon bezocht hebben (zie haar verhoorverslag, p. 9: *"Mijn broer kon hem niet bezocht hebben. Misschien zijn broer. Als mijn broer hem had bezocht, zou hij wel iets gezegd hebben denk ik."*).

De tegenstrijdigheid die een wezenlijk element uitmaakt van het relaas, wordt aldus niet weerlegd.

Verder werd in de bestreden beslissing lastens verzoeker weerhouden dat hij geen poging ondernam om zich te informeren over de nasleep van het incident dat aan de basis lag van zijn problemen. Evenmin kon verzoeker weergeven wat er met de vrienden waarmee hij samen naar Belye Noche was geweest en die bij hem waren toen hij werd opgepakt, was gebeurd.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. De nalatigheid dienaangaande van verzoeker wijst op een gebrek aan interesse en keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt dat actuele informatie van primordiaal belang is om deze vrees in te schatten.

Verzoekers bewering dat het logisch is dat hij na zijn arrestatie wel andere zaken rond zijn hoofd had en hij niet inziet welk belang hij erbij had verder onderzoek te doen naar de afloop van de aanslag, waarbij hij werd verdacht van medeplichtigheid, wordt niet aangenomen. De bewijslast rust zoals hoger gesteld bij verzoeker; het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen keert zich tegen hem.

Vastgesteld wordt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en die worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt besloten dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Uit deze informatie blijkt niet dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel kan er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker brengt geen argumenten bij waaruit blijkt dat deze informatie niet correct zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 11 maart 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 11 maart 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het

verhoor, in bijzijn van zijn advocaat, plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is.

Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde van hem al dan niet de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde specifieke declaratieve opdracht van de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE